

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, milí přátelé, vítám vás na bohoslužbě, ke které nás pozval náš Pán a Otec Ježíše Krista.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Pojdte, slyšte všichni bohabojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.

Píseň: 182

Modlitba: Pane, přicházíme v neděli nazvané rogate, volejte, modlete se. A chceme děkovat, že k Tobě smíme volat. Že se na Tebe smíme obracet. Že se to smíme učit ve shromáždění Tvého lidu.

Děkujeme, že se smíme učit rozpoznávat, ke komu voláme. Chceme si dnes s vděčností připomínat, že jsi v Ježíši Kristu vstoupil do našeho světa, ve kterém člověk neumí vyhodnotit moc hříchu a tak mu podléhá. Připomínat si, že Ježíš tuto moc přemohl způsobem, jaký přesahuje naše chápání. Tím, že se obětoval. A my právě v Kristu, v tom ukřižovaném a vzkříšeném dostáváme sílu moc hříchu překonat.

Děkujeme, že si to budeme smět dnes připomenout kolem stolu s hostinou, ke které nás zveš. A prosíme Tě, aby se naděje, která se před námi otevírá, otevřela všem lidem, kteří touží po skutečném životě. Amen.

Slovo dětem: narozeniny Miriam Radová

Píseň ze Svítá: S193 Můj Pán všechny svolá

Čtení: Gn 4,1-15

Píseň: 500 Já chtěl bych, Bože můj

Text: J 15,1-11

Haleluja. Když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně. Ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná. Haleluja.

Ž 107,6.8

Ještě nikdy jsem snad na příběh Kaina a Ábela nekázal. Dětem vyprávím o tom, že jde o archetypální příběh o nenávisti a vraždě. Ale pod kůži tomuto strhujícimu vyprávění jsem se dostal až díky výkladu chorvatského novozákoníka Miroslava Volfa. Miroslav Volf jako Chorvat stále řeší problém odmítnutí a přijetí mezi lidmi na pozadí velice zásadní a děsivé zkušenosti války na Balkáně. Války, ve které se najednou objevilo tolik nelidskosti, že všichni strnuli v hrůze. Zvláště ti, kteří tam měli domov,

pro které aktéry nebyli nějakí cizí lidé. A ptali se - co se to s člověkem může stát? Jak je možné, že se to stalo blízko nás. Víme, že naše zkušenosti jsou tak nějak menší, ale naše dnešní texty nás naléhavě upozorňují, že bychom měli brát vážně skutečnost moci hříchu. Že bychom měli brát vážně vlastní slabost. Právě v neděli nazvané rogate - prostě, modlete se. Vždyť právě tato výzva by se jinak stala zbytečnou. Kdybychom si neuvědomovali, že skutečně volat k Hospodinu máme moc a moc zapotřebí. Ten příběh Kaina a Ábela svědčí o tom, jak nebezpečné je podcenit moc hříchu, jak nebezpečné je přecenit sami sebe a odmítnout volat k Hospodinu. Přitom vše začíná zcela nenápadně a poklidně. Nikdo nemůže tušit, že by se mohlo stát něco špatného, natož tak děsivého. Narodili se dva sourozenci. A přece hned na začátku je tu znát určité napětí, nepoměr. Když se narodil Kain, Eva jásá a vyslovuje zvláštní větu: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Když se narodí Ábel, neslyšíme vůbec nic. Ticho po pěšině. Jakoby to bylo od počátku dané - Kain je ten důležitý. Nic z toho vlastně není řečeno, ale dříme to pod povrchem. Do chvíle, kdy se to nějak podivně přetočí - oba bratři připraví oběť Hospodinu a Hospodin shlédne na tu Ábelovu. Tedy - úplně obráceně, než jsou rozdány karty. Tak to přece být nemá. Doteď to tak nefungovalo, proč by to tak teď fungovat mělo?

Najednou se Kain rozzlobí. Je to pouhá žárlivost, je mu to líto? Nebo Kainova zloba nemá logiku? Ale ona logiku má. Velice lidskou logiku. Jakoby proběhla následující úvaha: „Je-li Ábel tím, za koho jej prohlásil Hospodin, pak já nejsem tím, kým si myslím, že jsem.“ „Já ale jsem tím, kým si myslím, že jsem.“ „Boží vyhlášení o Ábelovi změnit nemohu.“ „Ábel proto nemůže pokračovat.“ Najednou to není starý příběh, kterému je těžko porozumět. Najednou je to příběh velice aktuální. Abych já mohl být tím, kým mám právo být, pak tedy tu nesmí být ten, který mi toto právo zpochybňuje. Nemusí být právě zabit, ale musí být vytěsněn. Tento postoj se projevuje všude kolem nás. V osobních vztazích, kdy pocit práva převažuje nad uznáním autonomie druhého člověka. V sociálních vztazích, kdy musíme vytlačit na okraj skupiny, které svými potřebami ohrožují můj sen pohodlného života. V náboženských vztazích, kdy vyznání člověka vedle mě ohrožuje moji jistotu, že se vše řídí logikou, která je podle mé víry ta pravá.

Ale je opravdu nutné, aby to skončilo onou tragédií? Ten příběh je prokládán Božími vstupy. Hospodin nekřičí, ale pouze se ptá. „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude

po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout." Tady je možná odpověď, tady není nutné pokračovat ve vlastní logice. Je možné si přiznat, že jsem se dostal do moci hříchu a že nevím, jak z toho ven. Je možné s tím pracovat. Ale ten hlavní problém je, že si to Kain nepřizná. Protože on má přece právo. Má právo na to, co je mu upíráno a ten druhý mu v tom překáží. A tak mu pohled na Ábelova tvář nevyvolává vědomí toho, že je tu člověk, ale vyvolává zlobu, že ten, který je přede mnou, mě obírá o má práva. Ta vzpoura trvá, Hospodinova další otázka „Kde je tvůj bratr Ábel?“ vyvolává už jen výsměšnou reakci. Nebudu se bavit s někým, kdo popírá mojí vlastní identitu. Nebudu se bavit s Bohem. A právě toto odmítnutí přivádí náš příběh do dnešní neděle nazvané Rogate - prostě, modlete se. Toto odmítnutí, které roztáčí spirálu v bláhové představě, že to je cesta. Cesta dospělého člověka, který má vše pevně ve svých rukou. V bláhové představě, že tuto vzpouru ustojíme.

Vyznání tohoto příběhu i naší víry je, že neustojíme. Toto není cesta, která má budoucnost. To je jasně řečeno. Není možné utéct moci hříchu tím, že ji nevezmeme vážně. Že si budeme říkat, že u nás se to nemůže stát. Že my jsme jiní, že my nemáme potřebu se vymezovat vůči druhým. A najednou jsme chyceni do pastí v životě osobním nebo společenském. Najednou se ten kolotoč roztáčí, ale my za to nemůžeme, my chceme jen svoje právo. Mohlo by být všechno v pořádku, nebýt toho, že ten druhý to narušuje. Prosakuje to do našeho života a my nemáme sílu to překonat. Skutečně Kain není příběhem dávné doby. Příběhem dávné doby není ani razantní řešení. Abychom se už na toho druhého nemuseli dívat.

Ale Hospodin vstupuje do příběhu ještě jednou. Už s jasným slovem soudu. Ovšem slovem soudu, které nenechá spirálu násilí roztáčet dál. Zastaví ji. Poznámá Kaina znamením, aby ho ochránil. Je to neuvěřitelné, ale ono Kainovo znamení je, že jej vlastně Hospodin vezme do náruče.

A právě o tom je příběh Ježíše z Nazareta. On je Kristus. V něm slyšíme jasné slovo o tom, co má budoucnost a co ne. „Každou mou ratolest, která nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.“ Zároveň nás ale Pán Bůh bere do náruče. Nenechává nás na pospas nám samotným a tomu, co rozpoutáváme. Jakkoliv máme pocit, že to není možné. Že jsme vydáni tomu, co jsme způsobili i tomu, co jsme nezpůsobili. A najednou Ježíš oslovuje své učedníky: „Vy jste již čistí pro slovo, které jsem vám mluvil.“ A tak i do příběhu Kaina zaznívá slovo ukřižovaného a vzkříšeného. Do příběhu, který známe, který kolem sebe vidíme a který zažíváme vstupuje Ježíš se svým slovem a tvrdí, že už pro něj jsme čistí. Je to možné, není to iluze?

Jak jen to zjistit? Poslední dobou si hodně uvědomuji, jak moc zranitelní jsme ve vztazích. Jak moc nám může vztah ublížit. Ale zároveň jak nás může držet a nést životem. Když chceme, abychom prožili takový vztah, musíme riskovat, musíme zvednout hledí a do vztahu investovat. Pak nás může proměnit. Pak může přinést ovoce. To všechno víme. Otázkou tedy je, jestli do toho rizika půjdeme, jestli nám za to stojí. Hloupá situace - bez člověka žít nedokážeme, s člověkem to může zabolet. Ale toto víme, tomu rozumíme.

Je Ježíšovo slovo iluze nebo není? A najednou tady váháme, tady se vyhýbáme logice života, o které víme. Ano, můžeme to zjistit, jestliže Ježíše přijmeme jako zdroj života. Jestliže budeme volat, modlit se k Otci, ke kterému nám Ježíš ukazuje, o kterém nám svědčí. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně.“

A to je odpověď. Vztah nepoznáme, když nad ním budeme pouze přemýšlet. Tato Ježíšova slova nejdou nějak víc rozebrat, jsou zcela jasná. K těmto Ježíšovým slovům můžeme pouze pozvat a svědčit o nich. Můžeme pouze vyznat, že se je učíme brát vážně a žít s nimi. A pozvat ke stolu k hodu posily a naděje, který pro nás náš Pán připravil.

Amen.

Píseň: Sl66 Kristus je má síla i spasení

Vyznání vin: Pane Bože, děkujeme za svědectví o vzkříšení. Děkujeme za slova naděje pro nás, pro naše blízké i pro tento svět. Děkujeme za nabídku smíření, kterou každému z nás dáváš, za nabídku být společně Tvými dětmi. Přát život jeden druhému. A chceme vyznat, jak málo v nás je Tvého smíření. Jak jsme určováni svým strachem o svoji identitu a pro nedostatek víry pak nedokážeme přijímat Tvůj život, natožpak ho nabízet druhým.

Vyznáváme zároveň, že nejsme lepší, než lidé kolem nás. Před Tebou, Bože, vyznáváme svůj hřích. Chceme-li takto vyznat, odpovíme: Vyznáváme.

A přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost tvého Syna, Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Je-li tomu tak, vyznejme: Věříme.

Chceme nyní odložit všechn hněv a výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Pane, toto vše Ti nyní odevzdáváme a děkujeme, že smíme věřit v Tvé odpuštění a v Tvou posilu v životě, který nám každému nabízíš.

Slovo milosti: Hospodin ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věnčí tě svým milosrdenstvím a slitováním. Ž 103,3n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Eucharistická modlitba:

Chválíme tě po všechny časy a na všech místech, Bože, Spasiteli světa. Neboť tys učinil všechno lidstvo ke svému vlastnímu obrazu, aby v míru a pokoji vládlo nad tvým stvořením, a povolal jsi nás k životu ve společenství věčné lásky.

A přestože náš otec Kain povstal v hněvu a zabil svého bratra, ty ses nad ním smiloval. Zapřísáhl ses a označil jsi ho znamením ochrany. Staráš se o těžkého hříšníka lépe, než jak to dokáže lidská spravedlnost.

S podobně vytrvalou láskou jsi vyvedl z otroctví svůj lid Izrael. Neopustil jsi jej, když musel otročit falešným bohům. Dal jsi mu Zákon, aby mu ukazoval cestu, a vedl jsi jej pouští do nové zaslíbené země.

Ani tehdy jsi člověka nezahladil, když obyvatelé Ninive propadli zkaženosti a země již nemohla déle snášet jejich zlé jednání. Poslal jsi Jonáše, svého proroka, aby je varoval před tvým soudem. Všechen lid konal pokání a změnil své cesty. A byli zachráněni.

Tak pokaždé, když my vyvoláme válku, ty nás vedeš k míru; když upadáme do hříchu, ty nám odpouštíš; kdykoli bloudíme, ty nás voláš zpět se zaslíbením lásky.

A když se naplnil čas, poslal jsi svého vlastního Syna, aby vyhledal všechny ztracené a přinesl jim dobrou zvěst o tvém bezmezném slitování. On se nezdržoval ve společnosti spravedlivých, nýbrž hříšníky si vyvolil za své přátele a rozprostřel před nimi tvůj dar odpuštění. Zjevil plnost lásky, když za ně zemřel. Tys ho pak vzkřísil z mrtvých a vylil jsi jeho Ducha na lidi, aby na jeho vítězství měli provždy podíl i ti, kteří ho odmítali. Nyní se i my hříšníci radujeme a vzdáváme díky za smrt a zmrtvýchvstání tvého Syna. Silou jeho Ducha se obracíme od svých chyb k následování jeho příkladu a při lámání chleba rozdílíme jeho spásný život.

Neboť té noci, kdy byl vydán na utrpení a smrt, náš Pán Ježíš Kristus vzal

chléb, vzdal díky tobě, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: **Veźměte a jezte. Toto je mé tělo, které se dává za vás. To činite na mou památku.**

Po večeři vzal kalich s vínem a když vzdal díky, podával jim ho se slovy: **Pijte z něho všichni, toto je má krev nové smlouvy, která se vylévá za vás a za mnohé na odpuštění hříchů. Kdykoliv z něho budete pít, činite to na mou památku.**

Proto, Otče, ze všech věcí, které jsou tvé, obětujeme ti tyto, které ti patří obzvláště. Obětujeme je rádi, jak nám on řekl, vzdávajíce díky za jeho smrt a zmrtvýchvstání. A vidouce, že moc hřichu je zlomena a Kristus je všechno ve všem, chválíme tě a velebíme. Nyní sešli svého posvěcujícího Ducha, aby nám zjevil, že tento chléb a tento kalich je tělem a krví tvého Syna, a že každý hřich je odpuštěn a každý dluh vymazán a ty sis nás učinil svým svatým lidem. A daruj nám jeho království pokoje. **Amen.**

Vyznání víry: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 613

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: V Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

2Kor 5,19-21

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

Nu 6,24-26

Píseň: 355 Kristus má v rukou celý svět